

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 9/09-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. januára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., V., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky postupom Obecného úradu v H., Ing. P. H., A. G. a E. G. a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2008 doručená sťažnosť M. K., V. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Obecného úradu v H., Ing. P. H., A. G. a E. G. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 2. decembra 2008.

Zo sťažnosti vyplýva, že obyvateľ obce H. E. chcel v roku 1991 kúpiť pozemok, pričom prostredníctvom Obecného úradu v H. si kúpil okrem iného aj parcelu č. 479/3 zapísanú v pozemnoknižnej vložke č. 666 s výmerou 215 m². V skutočnosti však bol v tom čase vlastníkom tohto pozemku teraz už nebohý otec sťažovateľky E. Z. Došlo preto bez vedomia sťažovateľky, resp. jej otca k vyvlastneniu pozemku. Kupujúci E. v dobrej viere

odovzdal Ing. P. H. ako vtedajšiemu starostovi za pozemok čiastku 20 000 Sk s tým, aby bola doručená E. Z., čo sa však nestalo. Na zmluve bol sfaľšovaný podpis E. Z. Celú záležitosť predostrela sťažovateľka všeobecným súdom, a to tak okresnému, ako aj krajskému a tiež najvyššiemu súdu, ktoré však vec vyriešili v jej neprospech.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 20 ústavy vyvlastnením pozemku a zmanipulovaním kúpno predajnej zmluvy z 5. augusta 1991. Požaduje tiež náhradu škody v hodnote pozemku, ako aj morálnu satisfakciu v sume 900 000 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa názoru ústavného súdu nie je v jeho právomoci o merite podanej sťažnosti konať a rozhodnúť.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov.

V danom prípade bolo v právomoci všeobecných súdov posúdiť platnosť, resp. neplatnosť kúpnopredajnej zmluvy, na základe ktorej mal otec sťažovateľky stratiť vlastnícke právo. Rovnako bolo v právomoci všeobecných súdov rozhodnúť o prípadnej náhrade škody. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Sťažovateľka tvrdí, že sa s vecou obrátila na všeobecné súdy, ale bola neúspešná. Prichádzala by teda do úvahy sťažnosť pre porušenie označeného základného práva proti rozhodnutiu všeobecného súdu, ktorý naposledy vec sťažovateľky meritórne skúmal, pričom sťažnosť bolo potrebné podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia všeobecného súdu. Napriek tomu však podaná sťažnosť nesmeruje proti žiadnemu zo všeobecných súdov, ale proti osobám, ktoré zrejme podľa názoru sťažovateľky bezprostredne zaviniли tvrdené porušenie základného práva.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2009